

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 26.

Tiende Sæssion.

16de Møde.

Dnsdagen den 21de October.

(Fortfat.)

Lehmann: Det gjør mig ondt, at jeg to Gange maa være nødt til at interpretere mine Ord. Jeg veed, jeg er mig fuldkommen klar bevidst, at jeg sagde, at jeg efter den Erklæring, der var givet af Ministeriet, ikke kunde opfatte det, at gjøre Skridt for at fremme denne Sag, anderledes, end at der deri vilde ligge noget Obligatorisk. Det er ganske vist, at en Sag, for at bæres frem, maa have Noget, der bærer den; det er ganske klart, og siden jeg tvinges dertil, vil jeg sige, at det er overmaade let at tage et væsentlig af Andre udarbejdet Lovudkast og fremlægge det her med en 3—4 Ord; der skal mere til at føre det igjennem, og jeg vilde under Omstændigheder, hvor jeg vinede en nogenlunde Mulighed eller Rimelighed for at kunne naae Land, dennegang, som ved tidligere Leiligheder, tilbyde ogsaa min Tjeneste i saa Henseende; men det kan og vil jeg ikke under disse Omstændigheder. Det er derved, jeg har motiveret mine Udtalelser, men jeg har ikke motiveret Andet end min egen Stemmegivning.

Thalbitzer: Da Sagen var for her i Thinget, som den høitærede Minister bemærkede, for omtrent 9 Maaneder siden, blev det udtalt af flere Medlemmer — jeg var selv iblandt dem — at vi havde Tillid til Ministeriet. Det har jeg for mit Vedkommende endnu, men dengang blev det ogsaa udtalt af Mænd, hvis Stemme i denne Sag maa have

betydelig Vægt, at de ikke vilde gaae ind paa denne Lov, men at de ønskede et Udvalg nedsat, for at der kunde fremkomme et Lovforslag, der kunde vinde Ministeriets Bisid; der var slet ikke Tale om denne Lov. Naar jeg idag har tilladt mig at foreslaae et Udvalg, da har jeg ikke gjort det for derved at vise nogen Mistillid til det nærværende Ministerium, men fordi denne Sag, som jeg allerede forrige Gang tillod mig at bemærke, ligger mig og Flere saaledes paa Sinde, at den ikke bør hændes; men at man bør see, om der muligviis kunde komme Noget ud af den, og give Ministeriet et Bink, som det kunde benytte sig af. Derfor har jeg det stkre Haab, at den foreliggende Lov maa tjene til en Impuls for Ministeriet, saa at det, selv om det maatte være nødsaget til at tilraade Hs. Majestæt at bruge sit Veto i denne Sag, dog vilde tage Anledning til at fremme den, paa hvad Raade det bedst kunde see, og at det, selv om der ikke strax kunde forelægges noget Lovforslag, dog, som jeg i sidste Sæssion tillod mig at fremhæve, vilde nedsatte en Commission, hvori der ogsaa fandtes Mænd, som have været saa meget imod denne Sag, for at de, ligesom tidligere, kunde komme sammen og drøfte den. En æret Taler fra Kjøbenhavn har bemærket, at den nedsatte Commission allerede lige fra først af havde været nær ved at saae denne Sag ført igjennem; jeg troer derfor, at naar der blev nedsat en Commission, bestaaende af flere Mænd, vilde det ikke være utænkeligt, at den kunde udarbejde et Forslag, som Ministeriet kunde lægge til Grund for den endelige Ordning af Sagen. Jeg vil blot lægge Ministeriet dette ene Skridt paa Sinde; thi det vilde berolige denne Sags Benner, selv om det kongelige